

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **N. L.**
státní příslušnice Běloruské republiky

zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem Lidická 960/81, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-163327-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-163327-4/SO-2022, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 18 362,70 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyni bylo v roce 2019 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na Masarykově univerzitě v Brně. Platnost povolení byla opakovaně prodlužovaná až do 31. 8. 2022. Žalobkyně ukončila studium v lednu roku 2022.
2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 17. 6. 2022, č. j. OAM-2608-7/ZR-2022, zrušilo podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu pro neplnění účelu, pro který bylo uděleno. Současně stanovilo žalobkyni lhůtu třiceti dnů k vycestování z území České republiky.
3. Žalobkyně podala odvolání, které však žalovaná zamítla rozhodnutím uvedeným shora (dále jen „napadené rozhodnutí“) a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
4. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 3. 11. 2022 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba a stanovisko žalovaného

5. Žalobkyně zaprvé namítá, že po skončení studia měla v úmyslu změnit účel pobytu, neučinila tak jen v důsledku chybné informace, která jí byla podána na infolince Klientského centra pro poskytování informací cizincům zřízené ministerstvem vnitra (dále jen „infolinka“). Infolinku kontaktovala z důvodu, že si chtěla ověřit, zda je po ukončení studia nezbytná změna účelu pobytu. V důvěře ve správnost podané informace nepodnikla kroky ke změně účelu pobytu do doby, než se dozvěděla o zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, čj. 57 A 23/2017-62, na nějž žalovaná poukázala, není na věc přílehlavý, stejně jako rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69. Naopak žalobkyně odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008-49, č. 1746/2009 Sb. NSS.
6. Zadruhé žalobkyně namítá, že žalovaná pochybila tím, že neprovedla důkaz záznamem hovoru žalobkyně s pracovníkem infolinky. Důvody neprovedení důkazu uvedené v napadeném rozhodnutí neobstojí. Poukázala na rozsudky na judikaturu NSS a zdůraznila, že na danou věc nedopadá žádný z důvodů neprovedení důkazů podle ustálené judikatury správních soudů. V daném typu řízení se neuplatní zákonná koncentrace, neboť jde o řízení o uložení povinnosti. Neobstojí ani tvrzení žalované, že žalobkyně nepodpořila tvrzený hovor relevantními důkazy. Jediným důkazem hovoru je právě jen jeho záznam. Jiné důkazy ani nemohla navrhnout. Postačí, že důkaz řádně specifikovala telefonním číslem a dnem uskutečnění. Důvodem neprovedení důkazu nemůže být ani skutečnost, že žalobkyně podle žalované nepravdivě uvedla, že požádala o změnu účelu pobytu ihned poté, co se dozvěděla o nesprávnosti informace sdělené pracovníkem infolinky. Žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zatížila tak napadené rozhodnutí vadou, která je důvodem pro jeho zrušení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně zopakovala průběh správního řízení a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrvává na svém stanovisku a navrhuje zamítnutí

žaloby.

Ústní jednání

8. Při ústním jednání konaném dne 27. 1. 2025 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně uvedla, že podle jejího názoru je ministerstvo vnitra odpovědné za správnost informací, které jsou cizincům poskytovány na infolince, na niž se i žalobkyně obrátila jako právní laik. Jako důkaz, že došlo k uskutečnění telefonického hovoru s infolinkou a co bylo jeho obsahem, navrhla žalobkyně vlastní účastnický výslech. Dále doplnila, že v současné době na území pobývá na základě povolení k pobytu za účelem sloučení. Na žalobě však trvá z důvodu, že v důsledku zrušení platnosti povolení k pobytu napadený rozhodnutím byla přetržena doba potřebná k získání povolení k trvalému pobytu. K dotazu soudu sama žalobkyně doplnila, že se na infolinku obrátila, aby se ujistila ohledně platnosti povolení k pobytu. Pokud totiž student ukončí ročník na konci letního semestru, pak mu povolení k pobytu zůstává platné až do uplynutí stanovené doby (tj. do konce školního roku). Nebyla si však jistá, zda tomu tak je i v případě, kdy ukončila studium na konci zimního semestru, a proto se s dotazem obrátila na infolinku.
9. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž zdůraznila, že zákonem stanovené podmínky pro zrušení povolení k pobytu byly splněny. Žalobkyně ničím nedoložila věrohodnost svého tvrzení o tom, že telefonický dotaz na infolinku uskutečnila.

Procesní podmínky a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by měl přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.

Posouzení žaloby

12. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.*
13. Podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
14. Podle § 46 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
15. V daném případě je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro neplnění jeho účelu. Klíčovou otázkou, kterou se žalovaná a ministerstvo v řízení zabývali, tedy bylo, zda žalobkyně v době po ukončení studia plnila účel povolení k dlouhodobému pobytu, pro který jí bylo toto povolení vydáno. Žalobkyně podle sdělení Masarykovy univerzity, které je součástí správního spisu, ukončila studium nejpozději 31. 1. 2022, čímž byl naplněn účel jejího pobytu. Sama tuto skutečnost ničím

nezpochybňuje a nerozporuje. Fakticky tedy není mezi účastníky sporu o tom, že žalobkyně po skončení studia již nestudovala a nesplňovala účel uděleného povolení k dlouhodobému pobytu.

16. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplnuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území neprodloužit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50, ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35, ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, ze dne 4. 1. 2018, čj. 7 Azs 346/2017-29, nebo žalovanou citované rozsudky NSS čj. 7 As 82/2011-81 a čj. 9 As 80/2011-69). Neplnění účelu pobytu představuje i zákonem stanovený důvod zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 Azs 84/2014-37, ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38).
17. Soud v této souvislosti k námitce žalobkyně pouze poznamenává, že je sice pravdou, že rozsudky NSS čj. 7 As 82/2011-81 a čj. 9 As 80/2011-69, na něž poukázala žalovaná, se týkají věcí, v nichž byl posuzován jiný účel pobytu než studium, avšak závěr o tom, že při neplnění stanoveného účelu pobytu nelze povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit (anebo lze zrušit jeho platnost) je obecně platný a dopadá i na projednávanou věc. Pokud žalobkyně účel povolení k dlouhodobému pobytu neplnila, pak byl dán důvod ke zrušení jeho platnosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
18. Žalobkyně však namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z toho důvodu, že jí byla dle jejího tvrzení telefonicky poskytnuta pracovníkem infolinky nesprávná informace ohledně změny účelu pobytu. Jinými slovy tvrdí, že jí na základě ujištění poskytnutého pracovníkem infolinky vzniklo legitimní očekávání, že nedojde k zániku jejího pobytového oprávnění do doby uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. do 31. 8. 2022.
19. V tomto kontextu je třeba poukázat na právní úpravu vážící se ke změně účelu povolení k dlouhodobému pobytu. Úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců je postavena na zásadě, že cizinec s platným pobytovým oprávněním je oprávněn pobývat na území státu po dobu platnosti příslušného povolení. Žalobkyně takovým povolením v okamžiku ukončení studia disponovala a byla proto oprávněna na území pobývat až do doby uplynutí jeho platnosti, tj. do 31. 8. 2022. Jak plyne z již citované judikatury, prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nebylo možné, ledaže by se žalobkyně rozhodla ve studiu pokračovat, což není tento případ. Měla-li však i přesto zájem pobývat nadále na území, což je legitimní, pak se jí nabízela možnost požádat o změnu účelu dlouhodobého pobytu.
20. Podle soudu je klíčové, že zákon o pobytu cizinců nestanoví výslovně lhůtu, do kdy od dosažení (skončení) povoleného účelu pobytu má cizinec povinnost požádat o změnu účelu pobytu, pokud hodlá na území setrvat. V § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se stanoví pouze to, že *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*. Stanoven je tedy pouze nejpozdější okamžik, kdy lze žádost o změnu účelu pobytu požádat. Nic samozřejmě nebrání studujícímu cizinci požádat o změnu účelu pobytu s předstihem, např. již před předpokládaným dnem ukončení studia. To však zpravidla není účelné, neboť student dopředu nezná přesné datum ukončení studia, neboť je spojeno se splněním

studijních povinností podle studijního programu, např. se složením závěrečné státní zkoušky, obhájením kvalifikační práce apod. Pokud by studující cizinec již s předstihem požádal o změnu účelu pobytu, a následně neukončil studium v předpokládaném termínu, mohl by se dostat do těžce řešitelné situace.

21. Cizinci s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia také nic nebrání v tom, aby o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a o změnu účelu pobytu požádal bezodkladně po ukončení studia. V opačném případě se totiž vystavuje riziku, že, tak jako v případě žalobkyně, ministerstvo vnitra platnost povolení k pobytu zruší pro neplnění účelu. To žalobkyně sice neučinila, namítá ale, že si takového rizika byla vědoma, a proto se dle jejího tvrzení obrátila hned 3. 2. 2022 na infolinku s dotazem na platnost povolení k pobytu. Měla být ujistěna, že na území bude moci oprávněně pobývat až do doby uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tj. do 31. 8. 2022. Důvěřovala ve správnost ujistění, které se jí od pracovníka infolinky dostalo. Tomu ostatně podle soudu nasvědčuje i skutečnost, že během krátké doby poté, co jí bylo dne 19. 5. 2022 oznámeno zahájení řízení o ukončení platnosti povolení k pobytu za účelem studia, požádala žalobkyně o nahlížení do spisu, k čemuž došlo dne 30. 5. 2022 a současně téhož dne požádala o změnu účelu pobytu.
22. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Podle odst. 4 správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
23. V této souvislosti je podstatné, že infolinka byla zřízena a je provozována ministerstvem vnitra, do jehož gesce patří i cizinecká agenda. Ministerstvo vnitra proto rovněž nese odpovědnost za odbornost a správnost poskytované poradenské péče. Je zde legitimní předpoklad, že informace sdělené pracovníkem infolinky budou správné a úplné. Pokud tedy žalobkyně hovor uskutečnila a byla podle jejího tvrzení ujistěna pracovníkem infolinky o tom, že na území bude moci oprávněně pobývat až do uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pak se mohla legitimně spoléhat na správnost a pravdivost těchto informací. Postupovala-li proto v dobré víře ve správnost poskytnutého ujistění a v platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu, nelze jí to klást k tíži a její legitimní očekávání je třeba chránit.
24. K principu ochrany legitimního očekávání, jenž je imanentní součástí principu právního státu, se vyjadřuje řada rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V daném případě lze odkázat např. na závěry prezentované v rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, podle něhož *„legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy secundum et intra legem, nikoli contra legem, a s ohledem na princip enumerativnosti státních pretenzí, resp. legality výkonu veřejné moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, též § 2 odst. 1 správního řádu) ani praeter legem (viz např. citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v odstavci 73). Nezákonná správní praxe očekávání, natož legitimní, založit nemůže, neboť nezákonnou správní praxí, jednal-li (dosud) správní orgán mimo svou pravomoc a působnost (ultra vires), nemůže být*

správní orgán do budoucna vázán. To je nepochybně správné obecné východisko, v konkrétních případech však nemusí být situace tak jednoznačná. To, že správní orgán jednal ultra vires, nemusí být vzhledem k narůstající složitosti a nepřehlednosti právního řádu zdaleka zřejmé ani samotnému správnímu orgánu a adresátům jeho aktů, až do doby, než na to sofistikovaným výkladem právních předpisů nepřijdou vyšší soudy. Nelze vyloučit, že i jednání, jež je nakonec shledáno jednáním ultra vires, může v konkrétní situaci (šlo-li např. o dlouhodobou a dosud nikým a nijak nezpochybňovanou správní praxi nebo akty, které se zřetelně neprotiví ustanovení zákona nebo soudní judikatuře a které nebyly vyvolány, vydány nebo udržovány korupcí nebo jiným trestným nebo nepoctivým jednáním úředních osob či na základě nepravdivých, nesprávných či neúplných údajů) založit na straně adresáta veřejné správy očekávání, jemuž bude zcela výjimečně, při absenci konkurujícího závažného veřejného zájmu, poskytnuta v zájmu obecné spravedlnosti a alespoň do určité míry soudní ochrana.“

25. Obdobná úvaha platí i v nyní projednávané věci. Není pochyb o tom, že ministerstvo vnitra má povinnost zahájit řízení o ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pokud zjistí okolnosti, které důvodně nasvědčují tomu, že cizinec neplní povolený účel pobytu. Na druhou stranu ale nelze přehlížet, že zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví lhůtu, dokdy nejpozději má cizinec v takové situaci podat žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, ani nestanoví automatický zánik povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž cizinci je na základě povolení dáno oprávnění pobývat na území až do uplynutí doby jeho platnosti. Stejně tak ze zákona neplyne, do kdy má ministerstvo zahájit řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu pro neplnění jeho povoleného účelu. Ani v případě detailní znalosti zákona o pobytu cizinců by tedy žalobkyni nevznikl důvod pochybovat o správnosti poskytnuté informace a o možné praxi ministerstva vnitra.
26. Jinými slovy, pokud by se skutečně dokazováním ukázalo, že předmětný hovor byl uskutečněn a žalobkyni se při něm dostalo zjevného ujištění, že platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu neskončí dříve než uplynutím doby platnosti, pak žalobkyni vzniklo legitimní očekávání, že k ukončení platnosti povolení k pobytu rozhodnutím ministerstva vnitra nedojde dříve. Dobrá víra a legitimní očekávání požívá i v takovém případě ochrany.
27. Tvrzení žalobkyně tedy nelze vypořádat pouhým konstatováním, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se měla tvrzením žalobkyně vážně zabývat a provést dokazování důkazem navrženým k prokázání tvrzení o uskutečnění a obsahu telefonního hovoru s infolinkou, od něhož svoji dobrou víru a legitimní očekávání odvozuje. Pokud by se poté tvrzení žalobkyně ukázala jako pravdivá, pak by šlo o překážku, která by v tomto případě a za daných specifických okolností bránila vydání rozhodnutí o ukončení platnosti žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pro rozpor s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
28. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda se žalovaná řádně vypořádala s návrhem na provedení dokazování záznamem telefonického hovoru, který měla žalobkyně podle svého tvrzení uskutečnit dne 3. 2. 2022 v době mezi 8:00 a 9:45.
29. Žalovaná v první řadě odkázala na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, čj. 57 A 23/2017-62. Ty ale na danou věc nelze volně přenést, neboť se jednalo o skutkově odlišnou situaci. Pracovník přepážky tehdy informoval cizince o tom, že jeho podání je v pořádku a nic nechybí. Cizinec však ve skutečnosti nepředložil doklad potvrzující

účel pobytu, a jeho žádost byla neúplná. Na rozdíl od nyní projednávané věci šlo o situaci, kdy cizinec nepředložil jednu z náležitostí žádosti, kterou stanoví zákon o pobytu cizinců, přičemž zároveň byl k jejímu předložení předem písemně vyzván. Nemohl se tedy dovolávat dobré víry a legitimního očekávání. To v této věci neplatí, neboť zákon o pobytu cizinců neobsahuje jasnou úpravu postupu a lhůt v situaci, do níž se žalobkyně dostala. Neměla tedy důvod pochybovat o poskytnutém ujištění (pokud k němu došlo). K podání informace rovněž nedošlo na přepážce podatelny, ale prostřednictvím pracovníka k tomu určené infolinky, u něhož lze předpokládat vyšší míru odbornosti poradenství.

30. Důvod neprovedení důkazu nepředstavuje ani skutečnost, že žalobkyně prezentovala své tvrzení a navrhla důkaz až v doplnění odvolání podaném prostřednictvím zástupce dne 8. 9. 2022. Žalobkyně je právním laikem, a proto nemusela sama mít povědomí o tom, že se může uvedené skutečnosti legitimně dovolávat a že to může mít dopad na výsledek řízení. Teprve na základě porady s právním zástupcem pak dospěla k závěru, že je třeba uvedenou námitku uplatnit. Samozřejmě lze považovat pozdější uplatnění námitky a důkazu za jednu z okolností ovlivňujících věrohodnost tvrzení žalobkyně. Jeho pravdivost však bylo možné hodnotit až po provedení navrženého důkazu.
31. Tím spíše nelze žalobkyni vytýkat, že uskutečnění hovoru s infolinkou nenamítla již dne 30. 5. 2022 při seznámení s obsahem správního spisu. V první řadě platí i v tomto případě, že žalobkyně jako právní laik nemusela vědět, že její tvrzení může ovlivnit výsledek řízení. A za druhé, doba, která uplynula mezi oznámením o zahájení řízení žalobkyni a podáním žádosti o změnu účelu pobytu (11 dnů), není natolik dlouhá, aby bylo možné bez dalšího označit její tvrzení za nevěrohodné. Ostatně věrohodnost je jedním z kritérií hodnocení provedených důkazů, nikoliv pouhých tvrzení.
32. Neobstojí ani poukaz žalované na to, že žalobkyně nepodpořila tvrzení o uskutečnění hovoru relevantními důkazy. Jediným a klíčovým důkazem o uskutečnění hovoru s infolinkou byl samotný záznam telefonního hovoru, který žalobkyně označila a který měla žalovaná povinnost zajistit a provést. Navíc žalovaná opomíjí, že žalobkyně své tvrzení podpořila i snímkem z údajné konverzace se svým přítelem, který sice nemá sám o sobě vysokou důkazní váhu, ale na druhou stranu je v souladu s tvrzením žalobkyně.
33. Ve shodě s žalobkyní soud konstatuje i to, že provedení navrženého důkazu nebrání ani případná koncentrace ve vztahu k novým skutečnostem a důkazům v odvolacím řízení. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. Ustálená judikatura správních soudů však dovodila, že koncentrační účinky se neuplatní s ohledem na § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, kdy je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). V daném případě jde o řízení, jehož výsledkem bylo, že byla žalobkyni uložena povinnost k vycestování z území státu. Doplnění nově uplatněných skutečností a důkazů až v odvolacím řízení tedy není vyloučeno.
34. Soud proto uzavírá, že žalovaná se řádně nevypořádala s navrženým důkazem. Neprovedení důkazu bez relevantních důvodů je vadou řízení, která v tomto případě mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by se totiž ukázalo tvrzení žalobkyně jako

pravdivé, pak by zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bylo nezákonné pro rozpor s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

35. Žaloba je důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
37. V dalším řízení se žalovaná pokusí zajistit záznam hovoru infolinky s žalobkyní k provedení dokazování. Pokud by již záznam nyní s ohledem na plynutí času nebyl dostupný, nelze to žalobkyni bez dalšího přičítat k tíži, pokud se o to sama nepříčinila. Žalovaná však může ověřit tvrzení žalobkyně jejím výsledkem, případně jinými vhodnými důkazními prostředky. Vyjde-li najevo, že se žalobkyni dostalo na infolince ujištění o tom, že na území bude moci oprávněně pobývat do doby uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pak nelze prvostupňové rozhodnutí potvrdit. Žalovaná v takovém případě bude postupovat podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.
38. Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz jejím účastnickým výsledkem. Účastnický výsledek je jen podpůrným důkazem, který přichází v úvahu tehdy, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak. V daném případě je primárním důkazem o tvrzení žalobkyně záznam telefonního hovoru, a k výsledku žalobkyně by bylo možné přistoupit až po jeho vyčerpání. Není úkolem soudu plně nahrazovat vlastní činností absenci zjišťování skutkového stavu v řízení před správním orgánem.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, a náleží jí proto náhrada nákladů řízení v plném rozsahu. Náhradu tvoří soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Náklady spojené se zastoupením žalobkyně advokátem soud stanovil z části ve výši podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle přechodného ustanovení v čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Za právní služby poskytnuté před 1. 1. 2024, tedy náleží odměna vypočtená podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Na později poskytnuté služby dopadá advokátní tarif ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb. Žalobkyni náleží náhrada za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, tj. celkem 6 200 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024], k čemuž náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za úkon spočívající v účasti u jednání soudu dne 27. 1. 2025 náleží odměna ve výši 4 620 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, k čemuž náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni proto náleží i náhrada této daně v sazbě 21 % z částky 11 870 Kč, tj. 2 492,70 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 362,70 Kč je

žalovaná povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu